

Nr 774

Av herrar **Börjesson** i Falköping och **Gomér**, om nya former för konkursförvaltning.

(Lika lydande med motion nr 611 i Första kammaren)

Till 1962 års riksdag motionerades (nr 47 i andra kammaren år 1962) om utredning angående formerna för konkursförvaltning syftande till att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t skulle hemställa om utredning och förslag angående nya former för konkursförvaltning och tillsyn över sådan förvaltning.

I nämnda motion framhölls, att det system, som i konkurslagen bestämts för tillvaratagande av fordringsägarnas intressen, inte visat sig motsvara nutida krav på effektivitet och ändamålsenlighet. Det framhölls att ofta onödigt lång tid åtgår för utredning och avveckling även i s. k. fattigkonkurser. Genom dröjsmålen vållas ofta sämre utbyte av boets avveckling än annars kunnat erhållas. Arvodena till förvaltaren och rättens ombudsman blir höga och torde fränsett de s. k. fattigkonkurserna normalt uppgå till minst tio procent av värdet av boets tillgångar.

Därför begärdes i 1962 års motion en reformering av formerna för konkursers förvaltning. Tillsättande av s. k. konkursförvaltningsbyråer ifrågasattes också för att ombesörja konkursförvaltningen inom länen. Detta bedömdes lätta början på länsstyrelserna i konkursärenden.

Första lagutskottet yttrade sig 1962 över de synpunkter, som framlagts i motionen, och över förslaget om inrättande av konkursförvaltningsbyråer och fann att flera remissinstanser ställt sig negativa till föreslagna lagändringar, men utskottet fann dock, att motionen var »föranledd av en i och för sig riktig iakttagelse av att nuvarande ordning ej är i alla avseenden idealisk». Bl. a. konstaterade första lagutskottet, att Häradshövdingeföreningen med flera särskilt påpekat de begränsade möjligheterna att handlägga en konkurs som s. k. fattigkonkurs, och man fann, att en del kanske vore »att vinna genom sådan ändring att som fattigkonkurs finge behandlas ej endast konkurs, där tillgångarna uppenbarligen icke förslår till gäldande av konkurskostnaderna, utan även sådan konkurs, där tillgångarna är så små att de efter konkurskostnadernas gäldande icke skulle lämna nämnvärd utdelning till borgenärerna». Första lagutskottet konstaterade slutligen, att reformer i här antydd riktning borde prövas i samband med en kommande allmän översyn av konkurslagen.

Lagberedningen har ett uppdrag att ombesörja en allmän översyn av konkurslagen, varvid även problemet om fattigkonkurs måste ingå. Beredningen har

ju nyligen framlagt betänkandet »Utsökningsrätt V: Verkställighet som rör barn» (SOU 1966: 38) men synes ej ha möjlighet att inom överskådlig tid prestera ett betänkande i fråga om konkurslagstiftningen, som i sin nuvarande utformning är djupt otillfredsställande. Något betänkande torde ej vara att vänta på länge.

Antalet konkurser i vårt land har ökat under senare år, och detta aktualiserar frågan om förverkligande av det i 1962 års motion väckta önskemålet om en ur både det allmännas och den enskildes synpunkt önskvärd förenkling av de s. k fattigkonkurserna. Det kan enligt vår mening ej vara rimligt att det allmänna lägger ner mycken tid och stora kostnader på enkla konkursförfaranden, där de i nu gällande lag nödvändiga kostnaderna helt uppslukar de tillgångar som finns.

Med stöd av ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsam utredning och förslag angående nya former för konkursförvaltning och tillsyn över sådan förvaltning speciellt i vad avser s. k. fattigkonkurs.

Stockholm den 26 januari 1967

Bengt Börjesson (cp)
i Falköping

Dav. Gomér (cp)
